

Κερκύρας Νεκτάριος: Υπάρχει πόνος που σκοτώνει και υπάρχει και πόνος που ανασταίνει

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το εσπέρας της Κυριακής, 29 Μαρτίου 2026, Ε΄ Κυριακής των Νηστειών, αφιερωμένης στην Οσία Μαρία την Αιγυπτία, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, χοροστάτησε και ομίλησε κατά τον Στ΄ και τελευταίο κατανυκτικό Εσπερινό στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου Σπυρίδωνος, στην πόλη της Κέρκυρας με θέμα ομιλίας «Περί ηδονής και οδύνης».

Κατά την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος έλαβε αφορμή από τη μορφή της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, την οποία η Εκκλησία προβάλλει ως ζωντανό παράδειγμα

μετανοίας, προκειμένου να αναδείξει το βαθύ υπαρξιακό δίπολο της ανθρώπινης ζωής, την ηδονή και την οδύνη. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, πρόκειται για δύο λέξεις μικρές, αλλά που περικλείουν ολόκληρη την τραγωδία και τη δόξα της ανθρώπινης υπάρξεως, δύο δρόμους που οδηγούν σε τελείως διαφορετικά τέλη.

Στην αρχή της ομιλίας του στάθηκε στο γεγονός ότι ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό με επιθυμία, ως δύναμη στραμμένη προς το αγαθό και την πληρότητα. Η επιθυμία, όπως τόνισε, δεν είναι κακή, αλλά αποτελεί δώρο του Θεού. Το πρόβλημα γεννάται όταν αυτή εκτρέπεται και αποσυνδέεται από τον Δημιουργό, στρεφόμενη προς τα κτίσματα και το εφήμερο. Τότε γεννάται η ηδονή της αμαρτίας, η οποία αρχικά εμφανίζεται ως γλυκιά και ελκυστική, υποσχόμενη ελευθερία και χαρά, στην πραγματικότητα όμως οδηγεί σε εσωτερικό κενό, σε σκλαβιά και τελικά σε βαθιά οδύνη.

Η ζωή της Οσίας Μαρίας, όπως επεσήμανε, αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της πορείας. Βυθισμένη στην αμαρτία όχι από ανάγκη, αλλά από επιλογή και πάθος, βίωσε την απατηλή γλυκύτητα της ηδονής, η οποία όμως δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τη βαθύτερη δίψα της ψυχής. Όσο περισσότερο ο άνθρωπος παραδίδεται στην ηδονή, τόσο περισσότερο αυξάνεται η πείνα του, με αποτέλεσμα η ηδονή να γίνεται συνήθεια, η συνήθεια ανάγκη και τελικά σκλαβιά.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η οδύνη της αμαρτίας δεν εμφανίζεται πάντοτε άμεσα, αλλά ακολουθεί ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα. Η ψυχή βαραίνει, γεννάται ανησυχία και ταραχή, και ο άνθρωπος, ενώ αναζητεί την απόλαυση, καταλήγει να βιώνει ένα βαθύ υπαρξιακό κενό. Η ηδονή, αντί να απομακρύνει τον πόνο, γεννά τελικά βαθύτερη οδύνη, ακόμη και φθορά, τόσο ψυχική όσο και σωματική.

Στο σημείο αυτό, ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε τη μεγάλη στροφή της ζωής της Οσίας Μαρίας, όταν, μπροστά στην είσοδο του Ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα, μία άορατη δύναμη την εμπόδισε να εισέλθει. Εκεί, όπως σημείωσε, συντελείται η αφύπνιση και η συνειδητοποίηση ότι η ζωή της δεν ήταν ελευθερία, αλλά δεσμά. Η καταφυγή της στην Υπεραγία Θεοτόκο με ταπείνωση και συντριβή σηματοδοτεί την απαρχή της αληθινής μετανοίας, όχι ως συναισθηματικής λύπης, αλλά ως βαθιάς και συνειδητής αποφάσεως αλλαγής ζωής.

Από εκεί και πέρα, ανοίγεται ενώπιόν της η οδός της οδύνης της μετανοίας, η οποία εκφράζεται μέσα από την άσκηση, τη σιωπή, τη μοναξιά και την κακοπάθεια της ερήμου. Ο αγώνας της υπήρξε σκληρός, καθώς οι μνήμες και οι επιθυμίες της προηγούμενης ζωής επέστρεφαν με δύναμη. Ωστόσο, μέσα από αυτήν την πορεία

καθάρσεως, η οδύνη μετατρέπεται σε σωτηρία, διότι καθαρίζει την καρδιά και επαναφέρει τον άνθρωπο στον αληθινό του προορισμό.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε ο κ. Νεκτάριος στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου, προβάλλοντάς την ως το αντίθετο παράδειγμα της πτώσεως. Εκεί όπου η Εύα επέλεξε την ηδονή της αυτονομίας και οδηγήθηκε στην οδύνη, η Παναγία, με την ταπείνωση και την υπακοή της, γίνεται πηγή ζωής. «Ανηδόνως συνέλαβε» και «ανωδύνως εγέννησε», δείχνοντας ότι υπάρχει δρόμος χαράς χωρίς την εμπειρία της αμαρτίας.

Καταλήγοντας, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι ο άνθρωπος βρίσκεται διαρκώς ενώπιον αυτής της επιλογής, της εύκολης ηδονής που οδηγεί στο κενό ή της δύσκολης οδού της μετανοίας που οδηγεί στην όντως ζωή. Η Εκκλησία, όπως υπογράμμισε, δεν καλεί απλώς σε θαυμασμό των Αγίων, αλλά σε μίμηση, σε μία προσωπική υπέρβαση και σε ένα συνειδητό «ναι» προς το Θεό. Διότι, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, «υπάρχει πόνος που σκοτώνει και υπάρχει και πόνος που ανασταίνει», καλώντας όλους να επιλέξουν τον δρόμο που οδηγεί στην αληθινή ζωή.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος εξέφρασε τη χαρά του για τη συμμετοχή του πιστού λαού στους Κατανυκτικούς Εσπερινούς, ευχήθηκε καλή δύναμη για το υπόλοιπο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και πνευματική πρόοδο στον αγώνα της μετανοίας, ενώ επικαλέστηκε τις πρεσβείες της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και της Υπεραγίας Θεοτόκου, ώστε ο Θεός να ενισχύει και να φωτίζει όλους στον δρόμο της σωτηρίας.

